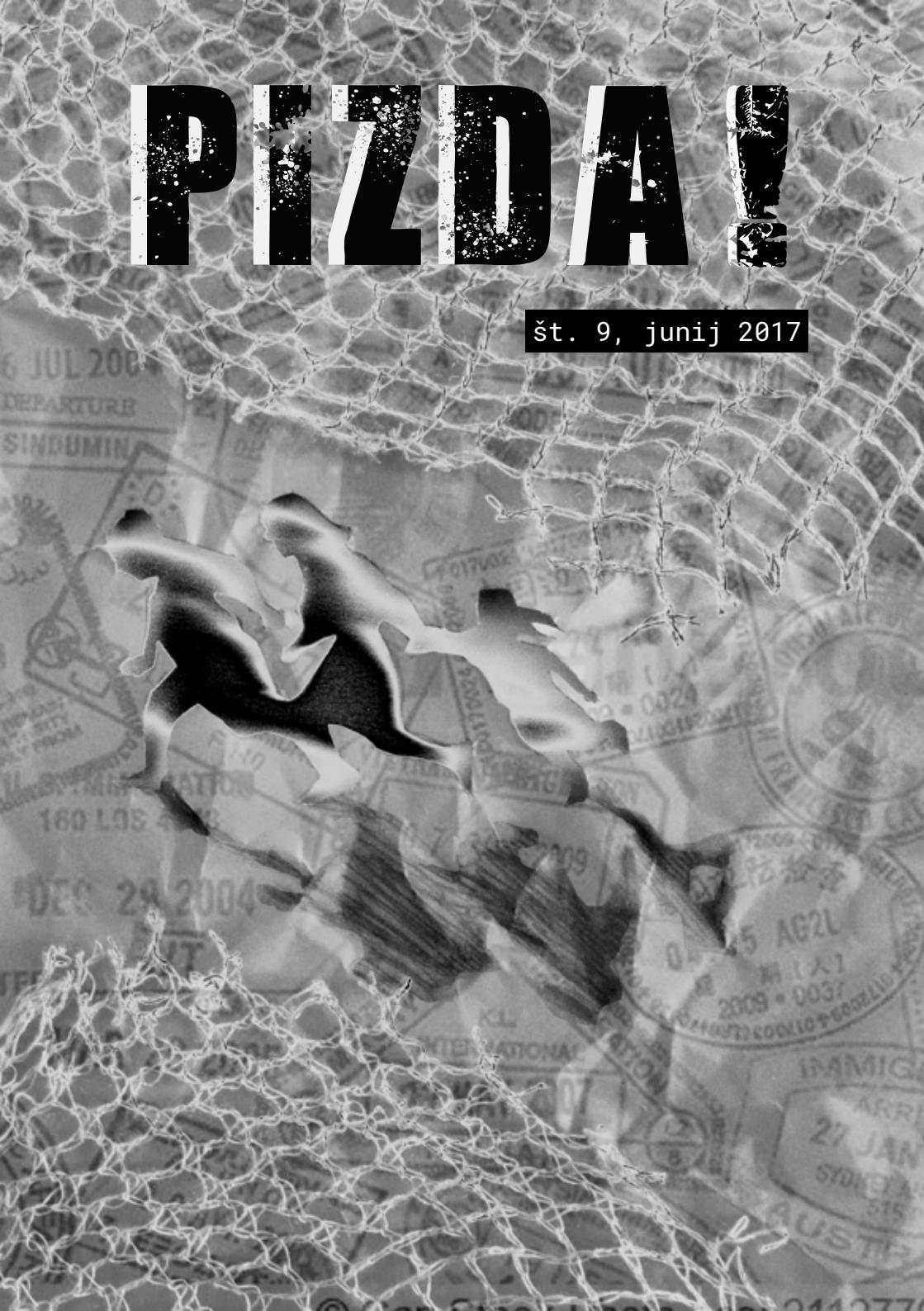

PIZDA

št. 9, junij 2017

NAMESTO UVODNIKA ... hitra lekcija o sindikalizmu.

PIZDO! ustvarjajo aktivistke_i MISC INFOPEKA
(Pekarna Magdalenske mreže Maribor).

Aldo Shabani,
Coline Laboulaïs,
Kaja Fiedler,
Kaja Vidovič,
Maja Repina,
Marek Šurkala,
Martina Fridl,
Matevž Hrženjak,
Sofia Papatsimpa,
Tina Podbevšek,
Tomaž Podbevšek

Kolektiv PIZDA
pizda.clanweb.eu

Sindikati ali sindikalna združenja so bila v začetku mišljena kot varnostna mreža za zaposlene, ti so lahko pomoči iskali, ko so zboleli, ostareli ali ostali brez službe. V kasnejših letih so se sindikati zaradi različnih političnih vplivov spremenili, vendar bistvo ostaja enako kot v samem začetku – spodbujati solidarnost med delavci in delavkami.

Danes se sindikati borijo za delavske pravice, za zagotavljanje pravičnega plačila za opravljeno delo in za varne delovne razmere. Pri tem je seveda treba omeniti, da so bili sindikati v Sloveniji do nedavnega vezani na panogo dela ali podjetje, kar je pomenilo, da so nekateri delavci (veliko teh) ostali izključeni. V takšni ali drugačni obliki so prekorno zaposleni delavci ostali prepuščeni sami sebi ali (ne)milosti delodajalca. Tako razdrobljeni so tudi lažja tarča kratenja delavskih, včasih tudi človekovih pravic. Na tem mestu moramo zato omeniti dva pred kratkim ustanovljena sindikata, ki se trudita zajeti iz ostalih sindikatov izključene delavce in delavke: Sindikat Mladi plus (sindikat študentov, mladih in brezposelnih) ter Sindikat prekarnih delavcev.

Zdi se, da smo v Sloveniji trenutno razdeljeni med vztrajnimi poskusi odstranitve in spodbopavanja sindikatov in sindikalnega gibanja na eni ter na od spodaj navzgor ustanovljenimi sindikalnimi gibanji, ki se poskušajo boriti proti prej omenjenemu spodbopavanju, na drugi strani.

S tem v mislih in kot odgovor na vse pogosteje javne pritiske, ki jih podjetja izvršujejo nad svojimi sindikalisti, smo se pri Kolektivu Pizda! odločili, da izdajo 9. številke zina pospremi dogodek, na katerem se bomo pogovarjali s sindikalisti in sindikalistkami, ki so v preteklem letu bili tako ali drugače tarče delodajalčevega šikaniranja. **Mi pravimo, da je tega dovolj. Združeni smo močnejši!**

MESTNA OBČINA MARIBOR

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST, KULTURO IN ŠPORT

URAD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA MLADINO

Svoboda

Svoboda. Vsi imajo polna usta svobode. Večina delavnic in projektov, ki se izvaja v Mariboru, promovira ideal svobode, saj teži k temu, da se danes lahko vsi svobodno izražajo, gradijo svojo identiteto in iščejo svoj piedestal pod svobodnim soncem. Kajti v naši kapitalistični družbi, kjer vlada iluzija neskončnih možnosti, je svoboda prvorstna vrednota. Tako očitno večina ne razume, v kakšnem sistemu živi in kakšno svobodo promovira, ali pa se pretvarja, kajti kdo od nas lahko svobodno odloča o temeljnih stvareh, kot je organizacija dela, zdravje, varnost, okolje itd. Celo z ustavo je prepovedano, da bi ljudje odločali o finančnih zadevah države, te pa predstavljajo kar 90 odstotkov vseh odločitev. Neverjetno pri vsem skupaj je to, da ljudje ne naslavljajo poglavitnih vzrokov, čeprav so rezultati delovanja kapitalizma zelo očitni in jasni: smrt socialne države, paraliziranost demokracije, finančna kriza, hud prepad med bogatimi in revnimi, velika brezposelnost, revščina, patriarhalizacija itd. Danes smo priča tudi pojavi, ko večina mladih v duhu pasivizirane ideologije new agea ne tematizira realnega stanja in obstoječih družbenih razmer – ampak spreminja poglede na samo realnost. Družbeno kritiko je tako izpodrinila samokritika, politični angažma pa »delo na sebi«, ki je podprtzo razbohoteno industrijo samopomoči (psihologi, guruji zdravja, astrologi itd.). Podobnim self-analizam se prepuščajo praktično vsi, tudi aktivistke_isti, kajti življenje dojemajo kot umetniško delo ali kar lastno podjetje. S tem pa se podjavljajo občutkom krivde zaradi morebitnih neuspehov

na vseh področjih (od ljubezni, zdravja, sodobne obsedenosti z oblikovanjem telesa, zaposlitve do starševstva kot skrbno načrtovanega projekta). Med tem pa postajajo ali ostajajo malomeščanske_i potrošnice_ki, nezadovoljne_i s svojimi izbirami, brez realne družbene moči.

V času, ko vsi nakladajo o svobodi, se pred našimi očmi odvija svoboda izkoriščanja delavk_cev, svoboda nezasluženega okoriščanja brez ustreznega povračila v skupnost, svoboda preprečevanja uporabe tehnoloških izumov v javno korist, svoboda pridobivanja dobička od skrbi za »javno« itd. Predstava o svobodi se v kapitalizmu vedno izrodi v zagovor polne svobode le za tisto peščico ljudi, ki ne potrebuje še več dohodkov, prostega časa in varnosti. Zato se vprašajmo, komu služijo vsi dogodki, ki jih organizirajo npr. mladinske organizacije? Res tistim, ki niso slišani – tistim, ki se borijo za demokratične pravice?

Trenutna hegemonija neoliberalnega razmišljjanja dosega vrhunec na vseh področjih. Pri tem zelo uspešno opravljajo svoje delo šolska politika, nevladne organizacije, večina društev in tudi »aktivistični« kolektivi, ki ostajajo ali pa so »nezavedno« postali ideološki aparat mednarodnih institucij in države. Prav projekti, ki jih izvajajo mlađi v različnih organizacijah, društvih, kolektivih, poveličujejo posameznikovo konkurenčnost na trgu delovne sile in produktivnost v kapitalističnem produkcijskem procesu. Večina mladih se ne ukvarja s problematiko zaostrovanja globalne konkurenčnosti, slabšanjem delovnih razmer, zaposlovanja in repatriarhalizacije. Ti pojavi so predstavljeni kot naravno stanje, ki nima svojih zakonov, se ga

ne da pojasniti in nanj ni mogoče vplivati. Mladi ne tematizirajo razrednih razmer v sodobnih kapitalističnih družbah, posledično pa je čutiti tudi manjko kakršnekoli kritične analize in alternativnih predlogov. Možnosti kolektivnih sprememb v družbi skozi družbene boje se ne omenja, saj je delovanje kapitalistične ekonomije predstavljeno kot objektivna nujnost. Tako smo priča pojavu, kjer posameznice_ki za sistemsko eksplatacijo krivijo same_i sebe, saj niso bile_i dovolj prilagodljive_i in opremljene_i s konkurenčnimi prednostmi.

Na koncu se spet vrnemo k »delu na sebi«. Zato nam ni tuje, ko slišimo, da mladi in starejši nimajo časa, da bi aktivno naslavljali in reševali družbene krivice. Vse upe polagajo ljudje v prihodnost. Pravijo, da se sedaj ne morejo ukvarjati s tem, ker morajo delati, da bodo imeli penzijo. Zdaj ne morem, ker imam otroke ali pa moram študirati. Zdaj ne morem, ker moram paziti na vnuke. Vedno raztegnemo prihodnost v neskončnost, sedanjost pa razumemo kot trenutek. Boaventura de Sousa Santos pa pravi - briga te prihodnost! Raztegni sedanjost, ne v trenutek, ne v en dan - raztegni sedanjost v deset let, kajti to je naša sedanjost. Razumevanje sedanjosti kot trenutka, je napačna percepcija in je voda na mlin neoliberalizmu. Kaj nas briga, ali bo prihodnost ali je ne bo, ali bo prišel novi režim ali ne - to bomo »fajtali« takrat! Proti krivicam, individualni apatiji in obupu pa se je treba zoperstaviti in boriti

sedaj!

SVOBODNI LJUDJE SVOBODNO IZBIRAMO

TRZINKA VREŽI!

ljudska

Država je v težavah, no ni hec in ni skrivnost,
levica ponorela, desnica pobesnela, razuma pa nikjer.

Politiki že ves čas se na naš račun mastijo
in ko ves denar porabijo, spet roke v zrak molijo.

Napočil je čas, da stopimo skupaj,
razlike na stran, veliko nas je,
z roko v roki zaklicimo, da tega zdaj res dosti nam je!

Čas je za glijotine, čas za dvig desk,
čas, da naostrimo rezila, kmalu zgodil se bo tresk!

Nic ni tu osebnega, dali smo vam glas,
dali smo vam možnost, da reprezentirate nas.

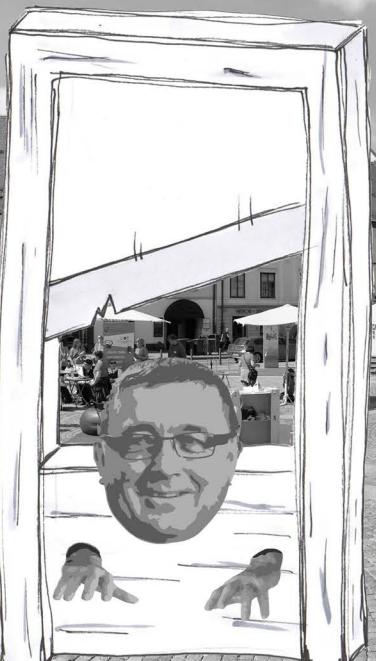
Prazne obljube prodajate, dost imamo vas,
za sekanje glav zdaj pravi je čas.

Oprostite, gospod župan, ampak vzeli bomo vašo glavo,
svetniki v mestnem svetu prav tako imajo mizernó slavo.

Že v začetku mandata ste obljudili,
da za PP se boste borili,

od tega ne duha ne sluha,
ocitno vaša uha so totalno gluha.

Dosti vas mamo, Maribora vam ne damo!

PP je okrajsava za participatorni proračun,
mehanizem, ki omogoča sodelovanje in
soodločanje ljudi pri porabi dela proračunskeih
sredstev v lokalni skupnosti.

Če kak državljan nekoga»svobodnega državljan«
protinjegovi volji nasilno vtakne v kak tesen
neprijazen prostor in ga tam drži nekaj časa
zaprtega bo vsak razumel, da gre za nasilno dejanje;
toda brž ko se ta operacija izvrši na osnovi
natisnjene knjige,

imenovane kazenski

in se ta prostor

imenuje, /.../

jetnišnica, pa se to

spremeni v dejanje

miroljubne zakonitosti

Če kakao seba

neko drugo

oseboproti

njeni volji

prisili,

da sistematično

ubija

soljudije to

nasilno

dejanje;

toda brž

ko se

isto

početje imenuje,

vojaška služba,
je dobrodušni
državljan prepričan, da živi sredi miru
zakonitosti. /.../
Skratka, to, kar se nam kaže kot buržoazna

zakonitost, je le nasilje vladajočega razreda,
povzdignjeno v obvezno normo. /.../ sama

buržoazna zakonitost /.../ je le družbena pojavnna
oblika politične oblasti buržoazije, zrasla
iz ekonomski osnove. R. LUXEMBURG

O psihologiji

(ali zakaj psihologi ljudem pomagajo lajšati stres in druge psihološke težave, ne zanimajo pa jih vzroki, ki te težave povzročajo (just take a Lexaurin))

Psihologija (starogrško psychē – duša in logos – beseda, govor) je veda, ki znanstveno proučuje duševnost, vedenje, osebnost in druge psihološke procese pri človeku.

Vzpon moderne psihologije se je začel v 19. stoletju skupaj s širitevijo industrijske revolucije ter povečanjem prebivalstva. Pomemben prispevek k psihologiji je dodal Freud, čigar odkritje nezavednega oz. podzavesti je odprlo »nov kontinent znanosti«.¹ Psihologija se je že zgodaj povezala s statistiko (ki se je sprva ukvarjala s preučevanjem podatkov o državi in njenem prebivalstvu), saj je vladajoči razred želel imeti čim več podatkov o prebivalcih. Prav tako so v 19. stoletju začele kot gobe po dežju rasti norišnice, blaznice in umobolnice, kamor so oblasti »pospravile« moteče oz. nore državljanje, upiranje in druge oblike neprimernega vedenja pa so postale bolezni, katerih število je sčasoma izredno naraslo.

Če so leta 1918 v ZDA poznali 22 kategorij psiholoških motenj in težav, jih poznamo danes že krepko prek 100, vsaka pa ima več podkategorij. Izmuzljivost teh klasifikacij nam kažejo primeri iz zgodovine: v 50-ih letih so v ZDA s shizofrenijo diagnosticirali predvsem »obupane« gospodinje (saj so shizofrenijo označevale odtujenost, apatičnost in depresivno razpoloženje), v 60-ih pa so za shizofrene večinoma diagnosticirali črnce, saj so postali glavni znaki shizofrenije uporništvo, agresivnost in jeza.

¹ Izraz uporablja Louis Althusser.

Psihologija je prav tako pripomogla k zatiranju žensk (histerija), homoseksualcev (homoseksualnost je bila označena kot mentalna bolezen vse do leta 1973), otrok (leta 2013 je moralo več kot 8 milijonov ameriških otrok mlajših od 17 let jemati zdravila zaradi psiholoških motenj in bolezni) in črncev (znanji psiholog Arthur Jensen je celo trdil, da do neenakosti med belci in črnci v ZDA prihaja zaradi tega, ker so črnci manj inteligentni). Psihologi prav tako sodelujejo pri »zasliševanjih« ujetnikov, urjenju vojakov za boj in ubijanje ter pri upravljanju »človeškega kapitala« in »človeških virov« v večini kapitalističnih podjetij. Največji uspeh in slavo je psihologija doživelila pri marketingu, tako da znamo danes do potankosti manipulirati z ljudmi in njihovimi željami.

O posledicah svojih dejanj se večinoma ne sprašujejo, ampak zgolj omogočajo in izboljšujejo tehnike in metode, ki so uporabljene na različnih področjih – praktično vse se napajajo iz Freudovega odkritja. Ampak žalostna resnica je ta, da večina preostale psihologije kot znanosti stoji na trhlih nogah – kar je pokazala raziskava iz leta 2008. Raziskava z naslovom Estimating the reproducibility of psychological science, ki jo je opravljalo več psihologov po vsem svetu (vodil jo je Brian Nosek, profesor z University of Virginia), je potekala tako, da so raziskovalci pregledali 100 znanstvenih člankov s področja psihologije, ki so bili leta 2008 objavljeni v najbolj priznanih znanstvenih revijah.

Izkazalo se je, da kar 64 % ugotovitev iz psiholoških raziskav in eksperimentov ni mogoče ponoviti – se pravi, ko so ponovno izvedli raziskave ali eksperimente, so prišli do drugačnih ugotovitev, kot so bile navedene v objavljenih člankih. To pomeni, da večini psiholoških raziskav ne moremo zaupati, saj so napačne, neresnične in neutemeljene. To je izredno zaskrbljujoč podatek, še posebej zato, ker mnogi verjamejo, da so ugotovitve znanstvenikov točne in resnične, na njih tudi temelji izvajanje vladajočih politik, izobraževalnih in vzgojnih programov, reševanje družbenih problemov itd.! Prav tako skoraj v nobeni študiji ni zaslediti zavedanja o tem, da ljudje in družba niso nesprejemljiva, monolitna tvorba, ki jo kos za kosom odkrivamo, ampak da se posamezniki in družba kar naprej spreminja.

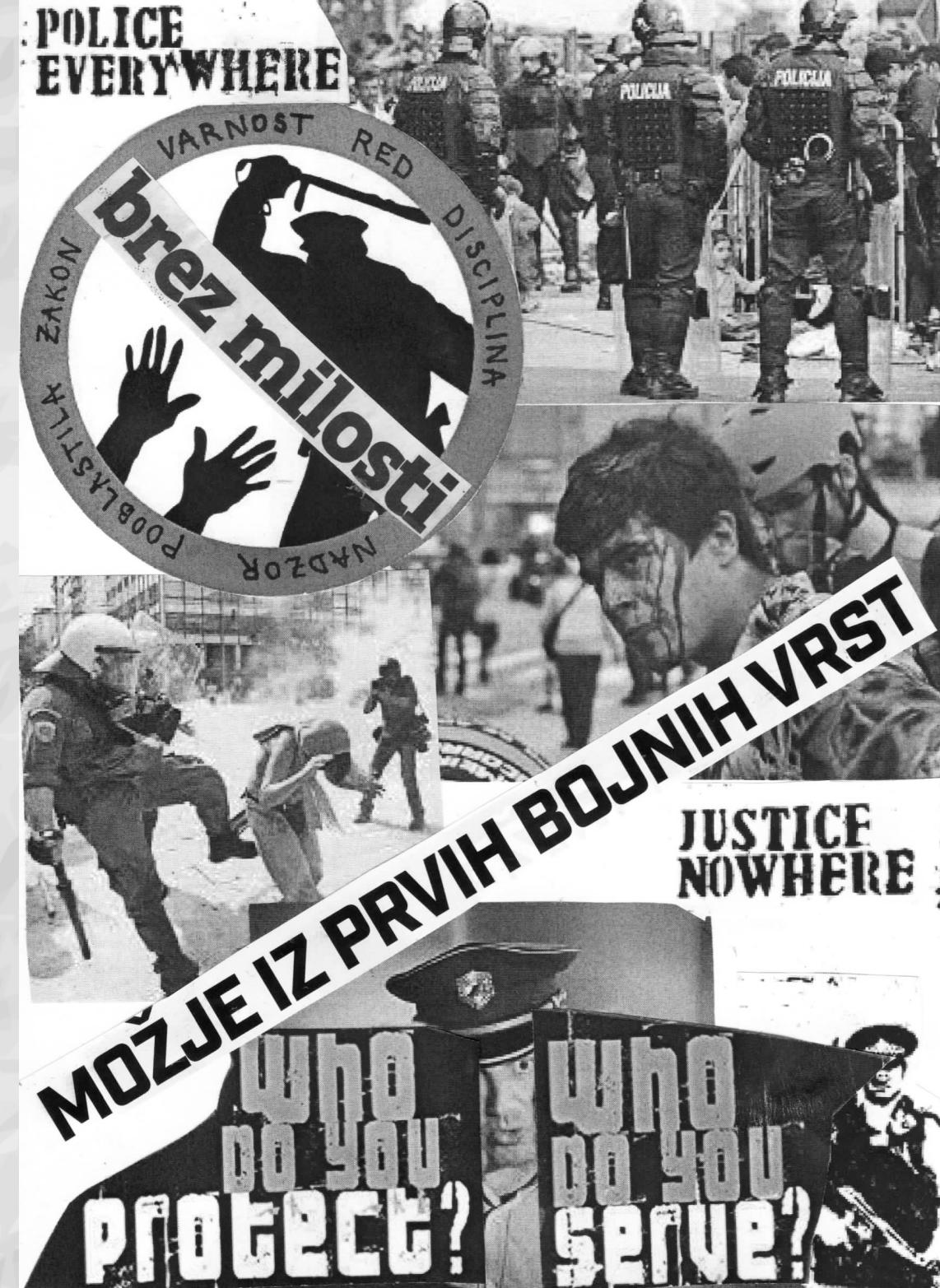
Že Hegel je ugotovil, da (družbena) resničnost nikakor ni absolutni atribut, ki velja v vseh družbah in za vse večne čase.

Še ena velika težava sodobne psihologije je zvesto sledenje brutalnemu individualizmu, ki ga je izrazila Margaret Tacher v svoji izjavi, da družba sploh ne obstaja,² ampak obstajajo zgolj posamezniki. Tudi za psihologijo je posameznik zgolj individuum, iztrgan iz družbe, v kateri deluje – kakor da ne bi živel v človeški družbi skupaj z drugimi ljudmi. Iz tega izhajajo misli kapitalističnega razreda (ki so postale tudi misli celotne družbe), da si je vsak sam kriv za vse, kar se mu v življenju zgodi (brezposelnici so leni, slabo plačani se ne trudijo dovolj, lačni nimajo motivacije).³ V skladu s tem se je pojavila tudi množica »rešitev«, od zdrave prehrane, polaganja kristalov na telo, treningov socialnih veščin, osebnih trenerjev do raznoraznih terapij, drog, masaž, kozmičnih energij, psihoanalitične astrologije itd., ki naj bi nam pomagala odpraviti pomanjkljivosti. Psihologija življenjske probleme spreminja v psihiatrične probleme, družbeni problemi se na ta način zabrišejo, razlomijo, individualizirajo in psihiatrizirajo. Ni čudno, da ima psihologija velik vpliv tudi na zatiranje delavcev. Od delavcev, ki imajo vse manj pravic, kapitalisti zahtevajo stalno večjo storilnost, večjo učinkovitost, večjo natančnost, več kompetenc itd., ki jih morajo ti izpolniti, če želijo dobiti ali obdržati službe. Ko delavci teh zahtev več niso zmožni izpolnjevati, kapitalisti najamejo psihologe, ki pri delavcih ugotovijo psihološke motnje in probleme (depresijo, neodločnost, premalo iniciativnosti, pomanjkanje kompetenc, anti-socialno motnjo, agresivnost), ki jih mora delavec odpraviti, da bo »ozdravel« in nadaljeval z uspešnim opravljanjem svojih delovnih nalog. Psihologija torej jemlje lastnosti, ki spadajo (tudi) v sfero družbenega (učinkovitost, motivacija, inteligenco), ter jih prenaša v sfero individualnega, s čimer daje gorivo individualnosti.

Glavni problemi psihologije izhajajo iz tega, da želi pomagati ljudem, a se hkrati ne želi ukvarjati z nepravičnostmi, zlorabami, neenakostmi in izkoriščanjem, ki so vzroki psiholoških težav. Psihologija ljudem ponuja le soočanje s posledicami. Kako bo psihologija pripomogla k družbenemu napredku, če se ne želi ukvarjati s širšimi družbeno-političnimi okoliščinami, v katerih živimo?

² »And, you know, there is no such thing as society. There are individual men and women, and there are families.«

³ Ne trdimo, da psihologija povsem ignorira družbo – seveda priznava pomembnost družbenih vezi in odnosov, ampak te stvari zgolj zreducira na »družbeno podporo«, ki je merljiva kategorija in se razlikuje od posameznika do posameznika.

MEDIKALIZACIJA

Medikalizacija: širjenje zdravstva v vsakdanje življenje; definiranje problemov v medicinskem izrazoslovju; spreobračanje stiske v psihološki ali fiziološki problem.

Psihiatrija, ki je temeljila na psihoanalizi, se je po drugi svetovni vojni zaradi številnih kritik začela vse bolj obračati k 'objektivnim' pristopom medicine, s čimer si je kot znanstvena veda povrnila ugled. Toda hkrati s tem se je začelo medikalizirati stiske posameznikov. Plodna tla za širjenje le-te je kasneje predstavljal tudi neoliberalizem, ki je paciente spremenil v potrošnike, individualistična ideologija pa je začela vedno bolj poudarjati odgovornost posameznika za lastno zdravje – s tem pa je vzrok za 'problem' locirala v posameznikovi psihi ali fiziologiji. Obenem se je začela širiti farmacevtska industrija: farmacevtska podjetja so začela monopolizirati raziskave na področju duševnega zdravja, obenem pa širiti prepričanje, da so deviantne misli, čustva in vedenja ljudi problematična, ker izhajajo iz biokemičnega neravnovesja, ki posledično zahteva zdravljenje. To je seveda močno povečalo trg za farmacevtske produkte in omogočilo nadaljnji vpliv medikalizacijskega diskurza.

V 60-ih in 70-ih letih so začeli posamezniki in nekatere skupine spodbavljati tovrstna, tedaj že močno uveljavljena, stališča do duševnih bolezni. Pojavile so se kritike psihiatričnih diagnoz in praks, ki so poudarjale tudi vlogo, ki jo je institucija medicine igrala pri širjenju takšnih prepričanj. Kritike so letele predvsem na vlogo medikalizacije pri reprodukciji družbenih odnosov in ohranjanju neenakomerno razporejene moči v družbi. V kritikah je bila poudarjena individualizacija norosti, ki je vodila znanstvenike k iskanju patološkega v posamezniku, obenem pa zanemarjala kontekst, znotraj katerega se je izkušnja lahko pojavila. Naslednja vrsta kritik je zadevala ustvarjanje enakosti med deviantnostjo in bolezni, pri čemer so se kot deviantna štela prepričanja, ki niso ustrezala idealom srednjega razreda – bele, moške in heteroseksualne večine. Nadaljnja kritika se je nanašala še na vlogo psihiatrije pri ustvarjanju idealov psihološke normalnosti, s čimer je ta vplivala na način, na katerega so ljudje osmišljali svoje izkušnje. Misli, čustva in vedenja, ki so bila razumljena kot neproduktivna ali niso bila v skladu z idealom, so bila medikalizirana in zdravljena.

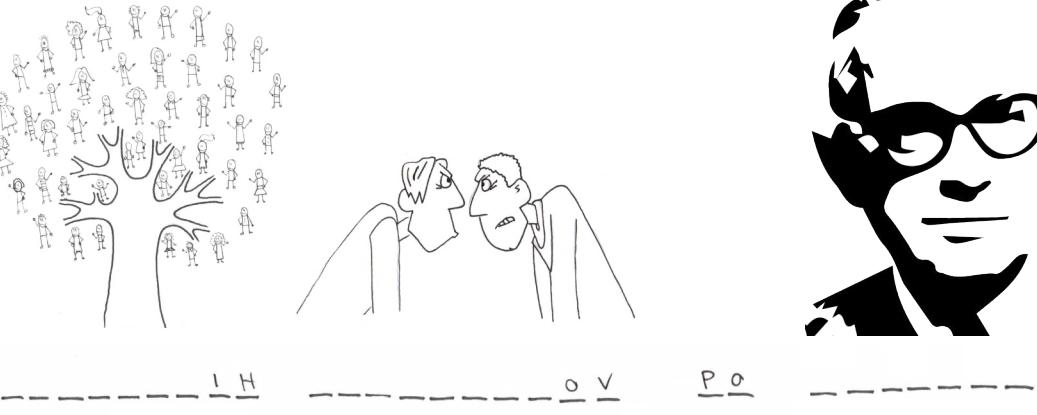
S širjenjem neoliberalizma vse več držav sprejema individualiziran pristop k mentalnemu zdravju. S tem se zdravi ljudi, katerih stiska je v bistvu lahko zgodj odgovor na strukturne probleme, s tem pa se odtegne pozornost od krivic v širšem okolju in zreducira socialne probleme na problem posameznikov. Ob tem seveda ni nepomembno, da je to obenem tudi način, s katerim farmacevtska podjetja lahko ustvarjajo vedno večji dobiček – celotni izdatki za storitve na področju duševnega zdravstva so se na primer samo v Ameriki zvišali z 31,8 milijard leta 1986 na 147,4 milijard leta 2009.

Fun fact: Depresija na Japonskem do leta 1998 sploh ni bila poznana. Takrat pa je farmacevtsko podjetje začelo promovirati svoje zdravilo tudi v tej državi. Med leti 1998 in 2003 se je tako prodaja zdravil petkrat povečala: zdravilo se je začelo uporabljati za zdravljenje najrazličnejših stvari, vse od melanholije pa do občutka ranljivosti.

Do leta 1973 je DSM (Diagnostični in statistični priročnik duševnih motenj) navajal homoseksualnost kot duševno bolezen.

Podatek: 70 % delovne skupine pri zadnjem izdaji DSM je bilo povezano s farmacevtsko industrij

 Oblikuje skupino, opredeljuje njene meje → iz razreda »po sebi« v razred »za sebe«, povezovanje ljudi zoper skupnega sovražnika.

 Ohranja skupino kot urejen sistem odnosov → je varnostni ventil, ki spreminja sovražna razpoloženja v dejanja; bolj ko je rigidna družbena struktura, bolj je pomemben. V socialnih odnosih so prvine ljubezni in sovraščva; tesnejsi so odnosi, intenzivnejša so čustva, sovraščva in konfliktov je več, kjer so odnosi tesnejsi.

 Ugodno vpliva na strukturo skupine → konflikt = akcija / interakcija, kar prispeva k vzpostavljanju, ohranjanju ravnotežja v skupini. Fleksibilni sistemi dovoljujejo konflikte, spodbujajo oblike sproščanja konfliktov in tako preprečujejo nesoglasja in razpad.

 Odsotnost konflikta ≠ stabilnost skupine. Bolj so ljudje prepričani v stabilnost skupine, prej bodo izražena sovražna čustva.

»Vsi sistemi nimajo enake količine konfliktov. Količina konfliktov je odvisna od socialne strukture sistema, oblik socialne mobilnosti, od tega, koliko je status pridobljen ali podedovan, od razdelitve redkih sredstev, moči in denarja.«

Odnos skupine navzven → konflikt lahko oblikuje skupino in jo razmeji od drugih in postavlja njene meje. (Zunanji) konflikt veča notranjo kohezivnost, vodi k mobilizaciji. Če v skupini manjka solidarnosti, je skoraj gotovo, da v konfliktu z zunanjim sovražnikom razpade.

Notranja netolerantnost / tolerantnost → je skupina v stalnem boju z zunanjim sovražnikom, zahteva celovito vključenost, veliko enotnost, zelo omejeno odstopanje od skupnih norm. Skupina, ki je nastala iz stalnega boja proti skupnemu zunanjemu sovražniku, nima rigidnih meja za članstvo.

Je vzpodbuda za nove norme in povezave → povezovanje v konfliktu privede do novih pravil, institucij. Večja intenzivnost vključenosti v družbeno življenje, prilagoditev družbenih odnosov na nove razmere.

Uvaja moči v socialno situacijo → pred konfliktom je moč nasprotnika težko natančno oceniti.

Ustvarja asociacije in koalicije ➔ poveže prej nepovezane osebe.

Konflikt je spopad vrednot in zahteve po redkem statusu, moči in virih, v katerem je cilj nasprotnikov nevtralizirati, onesposobiti ali izločiti tekmere.

**DREVES NE
DAMO,
ŽUPANA TAKOJ!**

SKOZI OČI PREKARIATA

V petek, 19. 5. 2017, je v Mariboru potekala okrogle miza Skozi oči prekariata, katere namen je bil predstaviti in soočiti izkušnje ter mnenja prekarcev in strokovnjakov (odločevalcev, akademikov, sindikalistov in ekonomistov).

V prvem delu so o svojih izkušnjah govorile poklicna voznica in sekretarka Sindikata poklicnih voznikov Karina Ditz, samozaposlena v kulturi Barbara Polajnar, novinarka Kristina Božič, urednica Novičnika za samozaoplene v kulturi Marija Mojca Pungerčar ter Goran Lukič iz Delavske svetovalnice, ki se aktivno, vsak dan, na terenu bori proti kršitvam delavskih pravic in izkoriščanju. V drugem delu okrogle mize so debatirali »strokovnjaki«: ekonomist Jože Mencinger, sociolog Rudi Klajnšek, evropski poslanec Igor Šoltes ter Jakob Počivavšek iz sindikata Pergam.

Medtem ko so prekarke opisovali svoj položaj, prebijanje iz meseca v mesec ter vsakokratno upanje, da se pri plačevanju položnic ne bo zalomilo, so t.i. strokovnjaki v uvodu izdatno debatirali o pojmu in izrazu prekarnost, na kar jih je opozoril tudi Goran Lukič, ko je dejal, da

pri nas še naprej vlada prevelika socioološka obsedenost z opredeljevanjem in definiranjem pojma prekarnost. Debata v drugem delu okrogle mize se je vse preveč vrtela okoli tega, katere oblike prekarnosti so slabše od drugih, kako prekarce vključiti v sistem zdravstvenih in socialnih zavarovanj, o spremembah trga dela, ki neizogibno proizvajajo prekariat itd., nobeden od gostov pa se ni dotaknil samega jedra problema. Raziskovalci prekarnosti že lep čas poudarjajo, da prekarnost pač ni kak posebej nov pojav, čeprav je prekarnost postala predmet zanimanja javnosti šele pred kratkim. Zavedati se je treba, da so prekarne oblike dela neločljivo povezane s kapitalističnim načinom produkcije in da so se pojavile že takoj ob vzpostavitvi kapitalističnega gospodarstva v 19. stoletju. Do velike recesije (1929) je bila namreč večina del prekarnih, večina dohodkov pa nestalnih.

Sodobna prekarnost, ki je zgolj spremenjen obraz starega pojma, ki je vgrajena v neoliberalni kapitalizem, v katerem rast temelji na finančnem tveganju in zadolženosti, oslabljenem trgu dela ter vse ohlapnejšem sistemu socialne zaštite. Države vedno bolj postajajo zgolj servisi, ki spreminjajo delovno zakonodajo v prid kapitalu in znižujejo raven delavskih pravic, zagon za novo akumulacijo kapitala pa se – tako kot v preteklosti – še vedno vzpostavlja prav na geografskem in družbenem obrobju, kjer ni varnih zaposlitev. Povečanje splošne negotovosti na trgu dela od osamosvojitve naprej ni nikakršna izjemna okoliščina, ki nas je dolela, ampak zgolj vrnitev v ustaljene tirnice kapitalizma. Pot, ki smo jo ubrali v zadnjih 26-ih letih, nas vodi k ponovnemu izgubljanju osnovnih delavskih pravic, predvsem varnih zaposlitev za nedoločen čas, 40-urnega delovnega tedna ter pokojninskega in zdruštvenega zavarovanja.

Če bomo želeli smer, v katero smo se podali, obrniti, bomo morali ponovno vzpostaviti močno delavsko gibanje, ki se bo lahko združeno uprlo pritiskom kapitala in potrebovali bomo prave strokovnjake, ki se vsega omenjenega zavedajo in bodo naslavljali prave vzroke za stanje, v katerem smo se znašli.

MEDTEM NA FILOZOFSKI FAKULTETI V MARIBORU ...

... studijskim oddelkom manjšajo število ur oz. te razvrščajo v nižje plačilne range, kajti fakulteti neznansko primanjkuje financ. Zakaj ji primanjkuje financ, sprašujete? Odlično vprašanje! Filozofski fakulteti (in vsem ostalim fakultetam) je bilo s strani Univerze v Mariboru naloženo, da izplača za nazaj vsem oškodovanim profesorjem in profesoricam razliko do plače, ki jim je pripadala glede na njihovo habilitacijo. Profesorji in profesorce so tako napredovali v nazivu, ne pa tudi v plačilnem razredu. Porekli boste, da je to proti zakonu. In prav boste imeli. Univerza, da tista, ki sedaj nalaga svojo pokoro fakultetam, je zamrznila prehajanje v višje plačilne razrede in s tem kršila zakon. Po izgubi tožbe proti eni izmed oškodovanih profesorjev, so se vsule pritožbe še od drugod in univerza je nastalo neprijetnost v obliki dolžnosti elegantno preložila na fakultete, na katerih delujejo oškodovani profesorji in profesorce.

Sedaj se zaradi nenadne finančne luknje Filozofski fakulteti obeta počasna degradacija in skokovit upad kakovosti študija. Vse za hvaljujoč nelegalni politiki univerzitetnih veljakov. Hvala gospodje, uspešno morite prihodnost fakultete, ljudi, ki so na njej zaposleni, pa tudi bodočih študentov in študentk.

"You should be more careful"

I would like to talk about a topic that might seem "over reacted" or exaggerated, but which is a real and daily problem: I'm talking about street harassment. Because if rape is something we fortunately fight against more and more, and the victims are less and less recognised as "guilty" (and once again, it depends where ...), and work harassment is also quite recognised now, street harassment is still not known and talked about enough. I'm talking about cases where women have to deal with insults, perverse proposals, hands on their ass in public transportation and sometimes even violent physical harassment.

We all know the cliche spread in old movies, where groups of guys used to whistle to girls in order to tease them. I guess at the beginning this behaviour was seen as "the right aptitude for true men", and the chicks were flattered of that. But time has passed, and this macho aptitude hasn't been erased, but became present everywhere.

I was really shocked when I arrived in Slovenia, where after two months of going out quite often, I never had any comments on the way back home. Not a word, not a compliment, not an insult and almost no weird nasty looks. You're maybe thinking "yeah, that's normal", and I was glad of this safety of not worrying, of wearing whatever I felt like without paying attention to the consequences.

That's how I realised how this phenomenon of "street harassment" has become really banal in our mind in France, where I come from. I was living in the second biggest French city, and every night I went out, it was like a ritual to have few comments on the way, starting from simple "hey, sexy girl" to car stopping to bring you somewhere "to have a drink". It has become so frequent that the last years I was even making jokes about it, trying to find the perfect answer to theses interjections. Nothing happened to me, but if I looked around, how many friends had a pair of jeans and sneakers in their bag "so they won't have troubles on the way back home". Insecurity and fear became our daily life, but most of the people acted like it was normal, like they had already given up and we had to "get over it".

But fortunately, in the last few years tongues are being loosened, and victims are starting to see they were not alone, that street harassment was a problem that didn't concern a minority of the female population, but regrettably a huge number of them. In the internet age, some projects have emerged from feminists, men or women that decided that it was time to stop this "daily habit".

To fight street harassment "Project Crocodile" has been started. Stories of harassment and ordinary sexism are being told on blog in the form of comic-strips. True stories are depicted and all men are shown as crocodiles, to emphasize their "predator" side. (English version available on <http://crocodilesproject.tumblr.com/>). "Paye ta shnek" collects remarks that are supposed to be flirtatious, heard from all parts of the country. Some of these comics are quite humorous, however others are deeply shocking: "Hey, Miss, did you put on torn jeans so I can insert my dick in them? Come here so we can have fun."

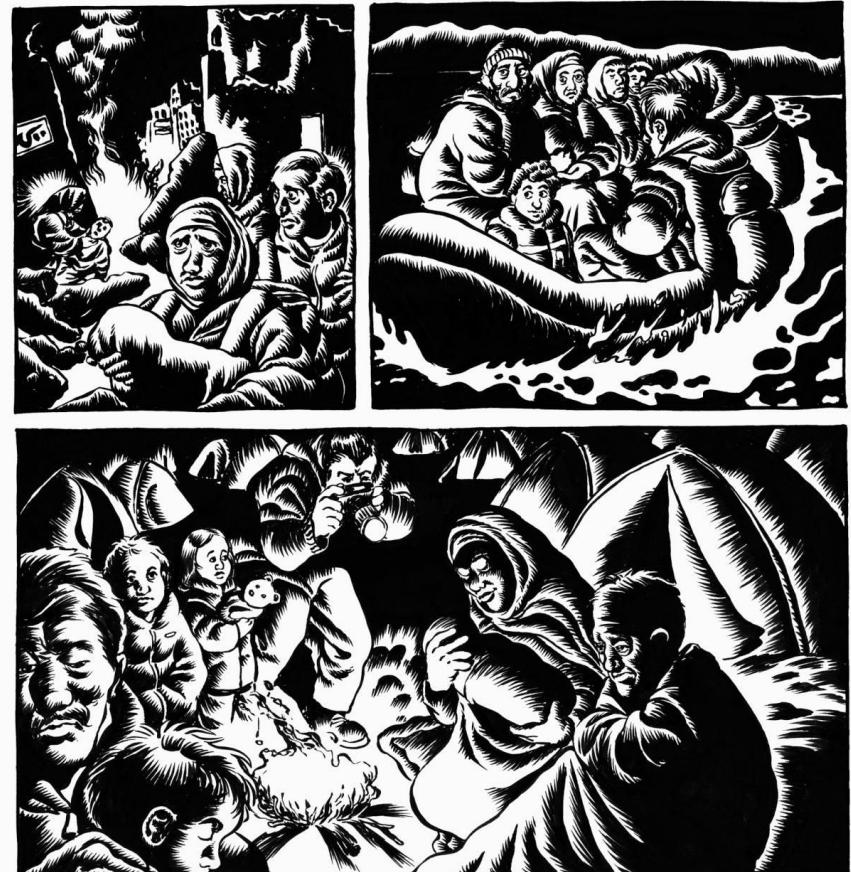
Cauvette, a feminist national magazine, got lots of audience on this topic, and step by step, we started to see girls in the street, in the subway, wearing tote bags carrying slogans as "your hand on my ass, my hand on your face" or "streets are public, my body's not".

Thanks to these kinds of projects, street harassment is more and more known and recognised, guys start to see that it's not "just a few cases", and girls start to stand against such harassment, realizing it's actually not okay.

To sum up, I would like to say, thanks Slovenia for making me realize that security should not be "a privilege", and let's spread the word, fight in everyday life, because this problem is far to be over...

taken from <http://projetcrocodiles.tumblr.com>

"ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΙΓΚΑΛΕΙΤΑΙ Ο ΜΑΝΑΣ, ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ή ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ: Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ, Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, Ο ΣΤΡΑΤΟΣ... ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ, Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ Η ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΑΥΤΟ, ΝΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΠΠΟΔΟΠΑΤΗΣΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΝΩΡΩΤΙΝΕΣ ΑΞΙΕΣ, ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ Άλλων"

SIMONE VEIL, Γαλλίδη Εργάτρια-φιλόσοφος, από άρθρο της στο περιοδικό Politics, 1945

A. Shabani
2016

"Whether the mask is labeled fascism, democracy, or dictatorship of the proletariat, our great adversary remains the apparatus—the bureaucracy, the police, the military. Not the one facing us across the frontier of the battle lines, which is not so much our enemy as our brothers' enemy, but the one that calls itself our protector and makes us its slaves. No matter what the circumstances, the worst betrayal will always be to subordinate ourselves to this apparatus and to trample underfoot, in its service, all human values in ourselves and in others."

Simone Veil, French worker, philosopher and politician, taken from her article in *Politics* magazine (1945)

THE PEOPLE ARE THE CITY

WE DEMAND PARTICIPATORY
BUDGETING
OR WE WILL
CRUSH YOU!

MI SMO HRABRI, MI NE JOČEMO!

MI SMO ZARADI BREZPOSELНОСТИ, PRIVATIZACIJE IN TRGA

NAJBOLJ PRIZADETI. KAPITALIZEM GROZI

Z REVŠČINO NAŠIM STARIM STARŠEM, STARŠEM, BRATOM IN SESTRAM.

GROZI Z UNIČENJEM NAŠIH
DRUŽIN, MEST IN SKUPNOSTI.

KAPITALISTI IN NJIHOVI PODREPNIKI GRABIJO NEIZMERNE PROFITE

NA RAČUN NAŠEGA ZDRAVJA,
ŽIVLJENJA IN NAŠIH DRUŽIN.

KAPITALISTI ŽE POŽIRajo NAJBOLJ JUNAŠKE BORKE_ZE ZA PRAVICE
DELOVNEGA LJUDSTVA.

VSEM NAM JEMLJEJO PRAVICO DO SVOBODNEGA,
SREČNEGA IN ENAKOPRAVNega ŽIVLJENJA.

DIJAKINJE_KI, ŠTUDENTKE_JE, UPIMO SE IZGLADOVANJU LJUDI,

UPIMO SE NASILJU, KI OVIRA
BLAGOSTANJE ČLOVEŠTVA.

ŽIVELA BORBA!
V boj proti kapitalizmu!
V boj za enakopravnost!
V boj za mir!
V boj za pravo demokracijo!

Kolektiv Pizda!

PROFESSIONAL FOOTBALL MAKES THE PEOPLE COME TOGETHER (?) – MAYBE NOT

FOOTBALL HAS ALWAYS BEEN A POPULIST SPORT; AND AS SUCH, FOOTBALL GAMES, AUDIENCES AND FANS COULD IN FACT REPRESENT A MINIATURE OF SOCIETY. A SAMPLE OF SOCIETY THAT OF COURSE COULD NOT MOVE ON, BUT ADOPT THE BUG OF RACISM AND FANATICISM. PHENOMENA AND PATHOGENIES SUCH AS RACISM AND FASCISM ARE BORN AND BLOOM IN SOCIETY, HOWEVER FOOTBALL STANDS GIVE THE VOICE TO PEOPLE TO EXPRESS THEM EASIER, HIDDEN BENEATH THE PEPLUM OF “SOLIDARITY WITH THE TEAM” AND “FAITH IN THE TEAM NO MATTER WHAT”.

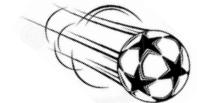
IN GREECE, HOOLIGANISM AND ORGANIZED GROUPS OF FOOTBALL HOOLIGANS HAVE ALWAYS BEEN CLOSELY RELATED AND CONNECTED WITH FASCISM AND RACISM. AND ALTHOUGH MOST ACTIVE MEMBERS OF THESE ORGANIZED FOOTBALL CLUBS SAY THAT “FASCISM AND POLITICS COULD NEVER BE CONNECTED WITH THE GAME AND SPORTS IN GENERAL”, REALITY PROVES THEM WRONG; IN FACT, FOR A LONG TIME NOW, SINCE THE BEGINNING OF THE 80'S, THERE HAS BEEN A CLOSE CONNECTION OF FOOTBALL CLUBS WITH EXTREME RIGHT/FASCIST POLITICAL GROUPS AND PARTIES. AND INDIVIDUALS PLEADING FOR DISCRIMINATION BETWEEN SPORTS AND POLITICS, HAVE THE BEST EXCUSE TO PROPAGATE THEIR POLITICAL VIEWS AND HATRED WITHIN A FOOTBALL MATCH, WHICH WAS SUPPOSED TO CELEBRATE THE “LOVE FOR THEIR TEAM” AND THEIR HOPE OF THEIR TEAM WINNING THE MATCH. BUT I THINK FOOTBALL GAMES, AS FACTS HAVE SHOWN US, AT LEAST IN GREECE, SEEM MORE LIKE A CHANCE FOR FOOTBALL FANATICS TO FIGHT WITH THE PEOPLE SUPPORTING THE OPPONING TEAM, TO FIND A SPACE TO DEVELOP THEIR HATE SPEECH AND ON A LAST LEVEL, TO STAND UP FOR THE TEAM THAT THEY ACTUALLY CAME TO SUPPORT ON THE FOOTBALL TERRAIN.

DURING THE LAST 15 YEARS, THERE HAVE BEEN MANY INCIDENTS OF GREEK FOOTBALL TEAMS THAT WERE FINANCIALLY SUPPORTING MEMBERS AND LEADERS OF THE RESPECTIVE FOOTBALL CLUBS IN ORDER TO GO ON WITH THEIR VIOLENT AGENDA; THE SAME FOOTBALL TEAMS THAT SEEM TO FUND AND SUPPORT THE FASCIST POLITICAL PARTY “GOLDEN DAWN”. THAT SAID, NO WONDER THAT FOOTBALL CLUBS OFFER A FERTILE GROUND FOR THE FORMATION OF NATIONALIST CORES OF HARDCORE FOOTBALL FANATICS AND FASCISTS.

FOOTBALL FASCISM WAS QUITE OBVIOUS WITHIN THE GULFS OF THE GREEK NATIONAL TEAM SUPPORTERS AS WELL, WHO FORMED A GROUP NAMED “BLUE ARMY”, TARGETING AND USING EXCESSIVE VIOLENCE AND HATE SPEECH TO OTHER NATIONAL TEAMS DURING INTERNATIONAL MATCHES, BUT ALSO WITHIN THE NATIONAL TEAM ITSELF, TARGETING TEAM MEMBERS THAT WERE BORN AND RAISED IN GREECE BUT THEIR COUNTRY OF ORIGIN WAS NOT GREECE.

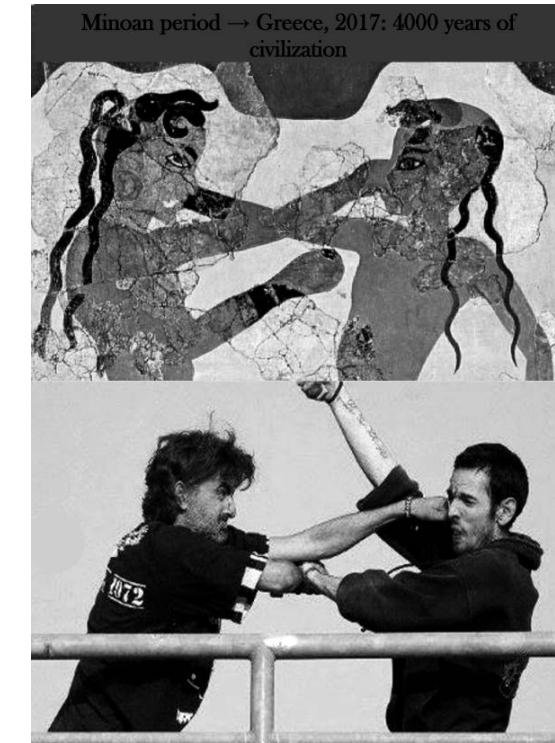
OF COURSE THOSE FOOTBALL FASCISTS OFTEN FACE THEMSELVES WITH DIRECT RESPONSE OF ANTIFASCIST FOOTBALL CLUBS, WHICH, WITHIN THE YEARS, HAVE PUSHED AWAY A BIG MAJORITY OF THE FASCIST MEMBERS. HOWEVER, THOSE ANTIFASCIST GROUPS SEEM QUITE PROBLEMATIC TO ME AS WELL, SINCE EVEN THOUGH THEY DON'T USE RACISM OR HATE SPEECH AND FIGHT AGAINST EXTREME NATIONALISM, THEY FAIL TO SEE THE PURPOSE OF FOOTBALL AS A GAME THAT SHOULD NOT PROMOTE VIOLENCE AND DISCRIMINATION. SO FIGHTS ARE STILL GOING ON BETWEEN FANATICS OF DIFFERENT TEAMS.

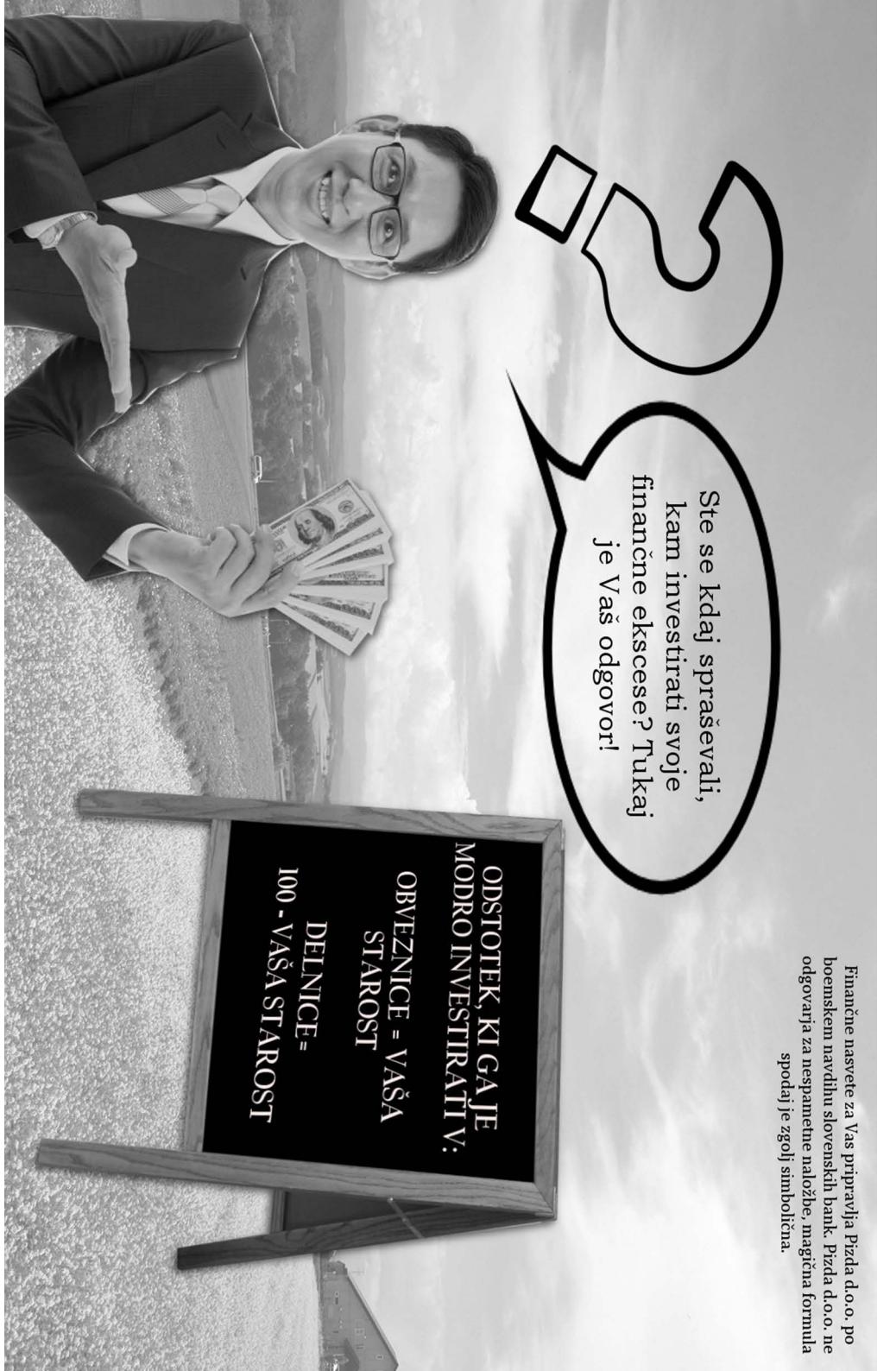

AND WHAT ABOUT SEXISM? THIS HAS ALWAYS BEEN A BLEAK STORY, ESPECIALLY SINCE IT IS SO NORMALIZED AND STEREOTYPED THAT THE MAJORITY CANNOT EVEN REALIZE THE PROBLEM OF WOMEN NOT PARTICIPATING IN FOOTBALL GAMES AND WOMEN BEING FACED WITH SEXIST VIOLENCE. A STUDY SET IN ENGLAND, ONE OF THE MOST PROSPEROUS COUNTRIES IN FOOTBALL, WITH MANY ECONOMIC BENEFITS FROM IT, REVEALED THAT MORE THAN 2/3 OF WOMEN BEING MEMBERS OF FEMALE FOOTBALL GROUPS HAVE EXPERIENCED AT LEAST ONCE, SOME KIND OF SEXIST VIOLENCE AGAINST THEM. BUT THE MOST PROBLEMATIC SITUATION IS NOT ONLY THAT SEXIST VIOLENCE AND GENDER DISCRIMINATION IS HERE AND PRESENT, BUT ALSO THE FACT THAT MOST OF THESE INCIDENTS REMAIN SILENT AND GET BURIED, OR THEY ARE NOT EVEN BEING MENTIONED BY THE VICTIMS, SINCE NOBODY WILL CARE ABOUT IT AND THEY WILL JUST ACCEPT IT AS FACT THAT “WOMEN DON'T AND SHOULDN'T HAVE ANYTHING TO DO WITH FOOTBALL, AS A GENUINE MALE SPORT”.

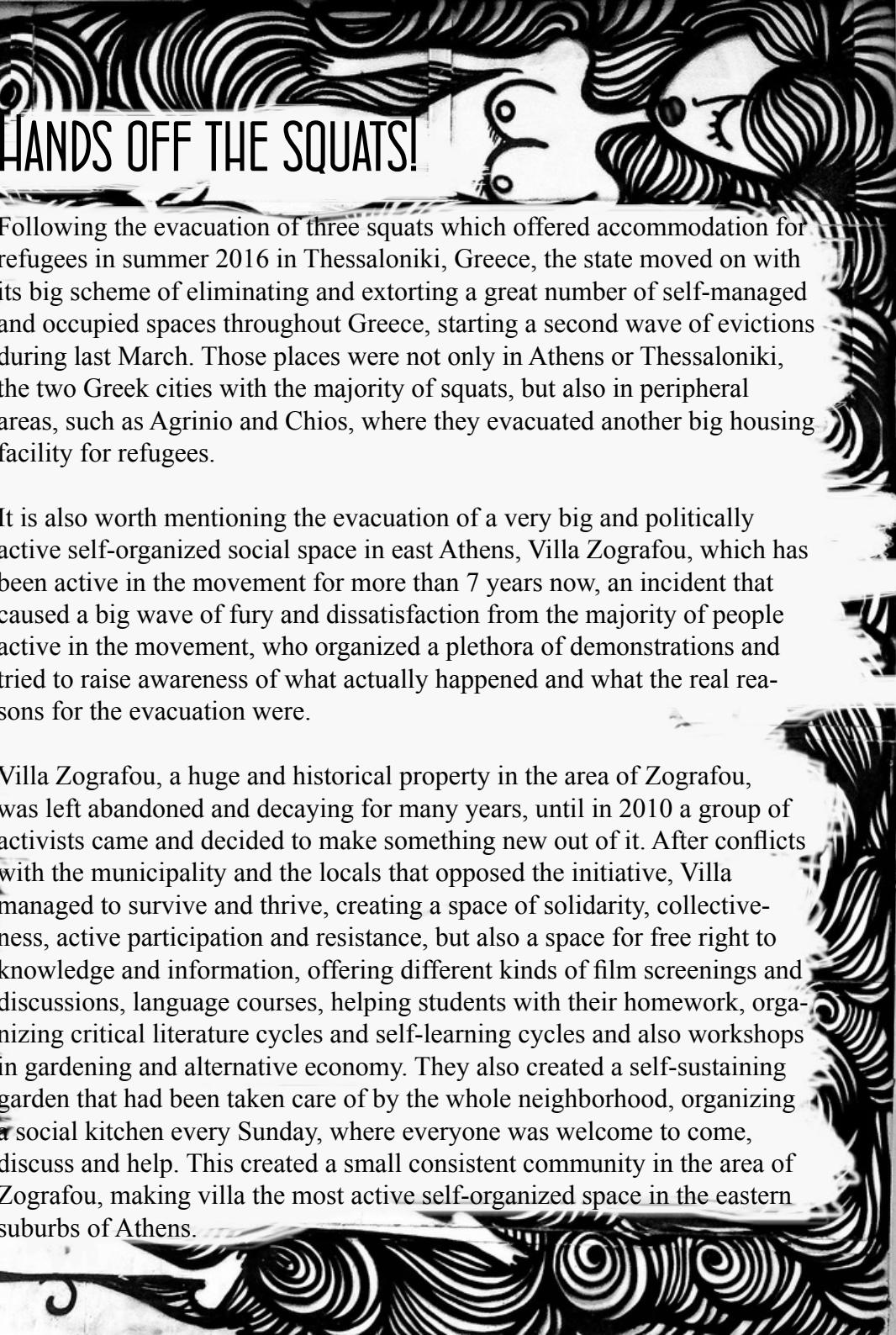

BUT ARE THERE ANY INITIATIVES ACTIVELY FIGHTING PROFESSIONAL SPORTS, FASCISM AND COMMERCIALIZATION IN FOOTBALL? THERE ARE AND THEY ARE DEVELOPING MORE AND MORE, THROUGH ALTERNATIVE STRUCTURES OF SOLIDARITY AND COLLECTIVITY, WHILE PUTTING IN PRACTICE THE RECLAMATION OF THE PUBLIC SPACE, ORGANIZING MATCHES AND ALTERNATIVE LEAGUES IN PARKS, SQUARES AND NEIGHBORHOODS THROUGHOUT GREECE. GROUPS OF PEOPLE WHO SEE FOOTBALL AS A PLACE FOR ENTERTAINMENT AND COLLECTIVENESS AND OF COURSE FAN AND NOT AS A POMPOUS SPECTACLE WHICH IMPLEMENTS HIERARCHICAL AND CAPITALISTIC STRUCTURES.

Finančne nasvete za Vas pripravlja Pizda d.o.o. po boenškem navdihu slovenskih bank. Pizda d.o.o. ne odgovarja za nespametne naložbe, magična formula spodaj je zgolj simbolična.

Following the evacuation of three squats which offered accommodation for refugees in summer 2016 in Thessaloniki, Greece, the state moved on with its big scheme of eliminating and extorting a great number of self-managed and occupied spaces throughout Greece, starting a second wave of evictions during last March. Those places were not only in Athens or Thessaloniki, the two Greek cities with the majority of squats, but also in peripheral areas, such as Agrinio and Chios, where they evacuated another big housing facility for refugees.

It is also worth mentioning the evacuation of a very big and politically active self-organized social space in east Athens, Villa Zografou, which has been active in the movement for more than 7 years now, an incident that caused a big wave of fury and dissatisfaction from the majority of people active in the movement, who organized a plethora of demonstrations and tried to raise awareness of what actually happened and what the real reasons for the evacuation were.

Villa Zografou, a huge and historical property in the area of Zografou, was left abandoned and decaying for many years, until in 2010 a group of activists came and decided to make something new out of it. After conflicts with the municipality and the locals that opposed the initiative, Villa managed to survive and thrive, creating a space of solidarity, collectiveness, active participation and resistance, but also a space for free right to knowledge and information, offering different kinds of film screenings and discussions, language courses, helping students with their homework, organizing critical literature cycles and self-learning cycles and also workshops in gardening and alternative economy. They also created a self-sustaining garden that had been taken care of by the whole neighborhood, organizing a social kitchen every Sunday, where everyone was welcome to come, discuss and help. This created a small consistent community in the area of Zografou, making villa the most active self-organized space in the eastern suburbs of Athens.

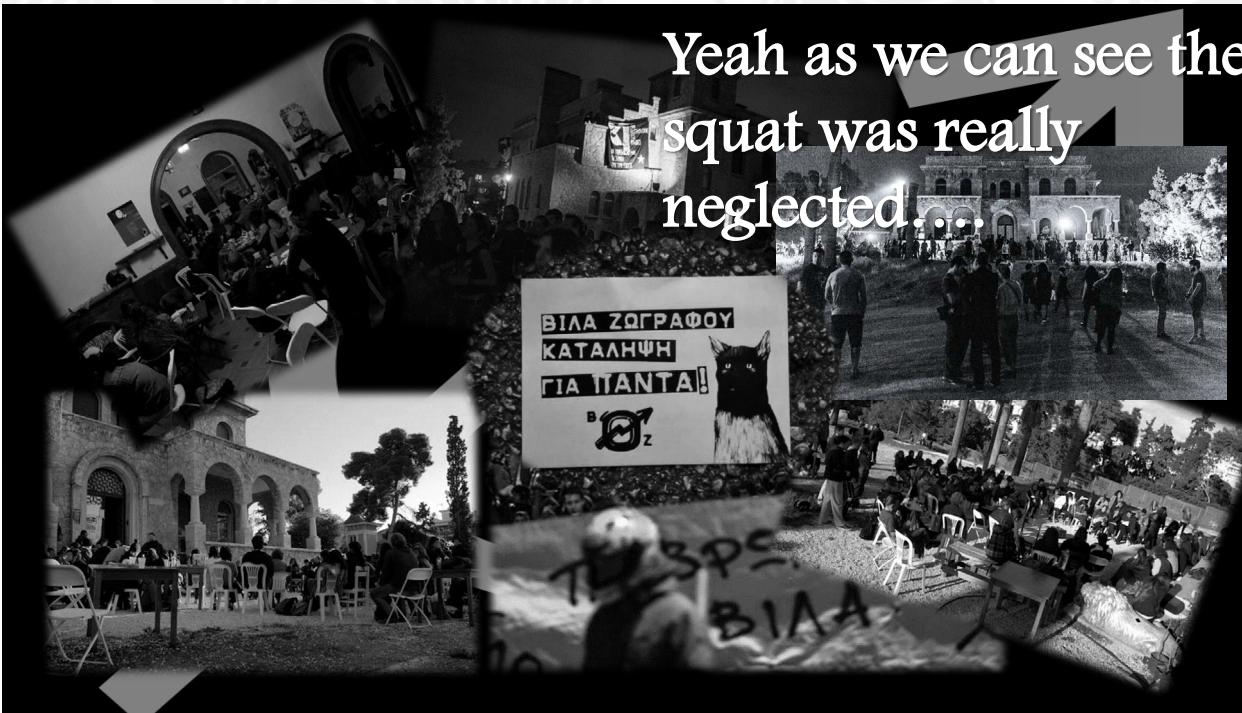
I was living almost next to this villa for the last 5 years, so I can clearly reassure that activists and occupiers did not only give an air of resistance and community to the space, but actually restored it and made it functional again. Of course the response of Zografou's mayor to the eviction was that the space was found in a really bad shape, abandoned and destroyed, that's why they decided to fix it as soon as possible, taking a subsidy of 81.500 euros (!) which the board decided to be the cost of the damage repair, while the mayor assigned the restoration process to a contractor friend of hers, taking this money from the municipal taxes of Zografou citizens.

But why did the Greek so called "leftist" government burst into a witch hunt of all these spaces and why now, in such shaky political and social circumstances?

The first and most important reason could be the trivialization of the social movements and their suppression in order to have them under control; squats and self-managed spaces have always offered a space for resistance and political action; they run with horizontal principles and sense of solidarity, disagreeing with private property and profit.

They are against public institutions and commercialism and their need for development came out from the need to find a common space for solidarity and community, where a movement could thrive and fight against political and social system oppression. And of course this is something that the government fears and wants to suppress.

What is also very problematic is the representation of these spaces in media, which successfully manage to create a feeling of terror, hatred and dangerousness in order to justify the evictions and government's plans in the best possible way, to make it seem like the only right thing to do at the moment.

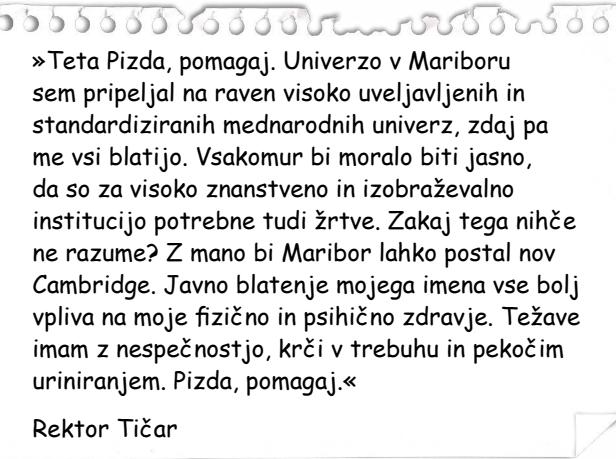

Yeah as we can see the
squat was really
neglected...

All of this goes hand in hand with the cultivation of fear and hatred against refugees; having already mentioned that many of these spaces have been used for their accommodation, offering better and definitely more humane circumstances for their living, these evictions will send them back to the so-called "hosting centers" which are nothing more than detention centers and prisons, violating their political and social rights every moment, making their stay even more horrible.

What is the solution now? To sit and watch the destruction and suppression of every smaller or bigger initiative fighting for a better and more healthy society? Or to realize what is the purpose of those spaces and try to stand up for them? I think the answer has already been given ...

TETA PIZDA! SVETUJE

TETA PIZDA

Dragi Tičar, ne skrbi. Preveč se obremenjuješ s Krečičevo. Tudi slaba reklama je dobra reklama. Tudi če se javno ne bo opravičila, si zmagovalec. Danes je vsakdo seksist, tako da se jaz s tem ne bi preveč obremenjevala. Nisi sam krv, če si se rodil s tičem. Tebe pa je mati narava zaznamovala kar 2x. Razumem, da so za uspeh univerze potrebne žrtve, nekaj ljudi je pač treba pohoditi, da priležeš do vrha. Tudi jaz sem šla čez trnovo pot. Še težje pa je na vrhu obstati. Moj nasvet je, da se povežeš z rektorjem Univerze na Primorskem in ustanoviš skupino za samopomoč žrtvam seksizma, kjer boste akademiki, obsojeni seksizma, lahko delili svoje izkušnje. Čas je tudi, da Krečičevo postaviš na svoje mesto. Za kazen naj gre po vseh štirih okrog univerze, kot so to počele njene predhodnice okoli cerkve. To naj ji bo v poduk, da bo naslednjic bolj pazila na svoj jezik. Za pekoče uriniranje pa ti predlagam Bepanten.

- Vedno na voljo Teta Pizda!

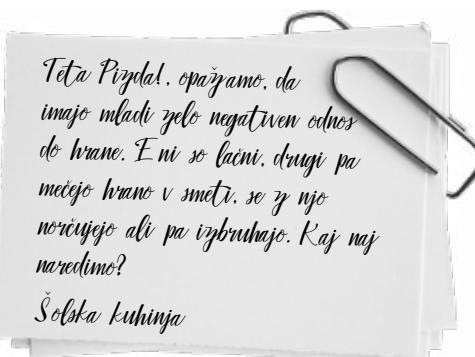
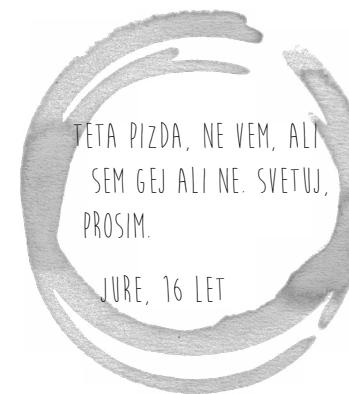
Imaš problem? Piši mi! Sicer nisem terapeutka, lahko pa poslušam. Sicer nisem usposobljena, sem pa zastonj! Svoje težave mi zaupaj na naslov tetapizda@gmail.com, zagotavljam ti skoraj 100 % diskretnost.

TETA PIZDA! SVETUJE

Jure,

vsak dan si lahko izbereš novo identiteto. Tako kot za zajtrk izbiraš, kaj boš jedel. Imaš paleto različnih možnosti. Ti odločaš o svoji usodi. Lahko si karkoli. Tudi vesoljec, ki ga rajcajo pručke.

Teta_stric Pizda!

Res je. Živimo v času, v katerem je hrane v izobilju, zato je več ne cenimo. Predlagam, da uvedete radikalne spremembe. Preden hrano zaužijejo, naj se z njo pogovarjajo. Naj jo začutijo z vsemi čutili. Predlagam tudi, da ne uporabljajo pribora - s hrano morajo priti v neposreden stik že pred zaužitjem - zato naj jedo z roko. Ne pozabite tudi na barvo in teksturo hrane, saj lahko hrana v nas vzpodbudi tudi odpor in negativna čustva. Pomembno je tudi, kdaj jemo - nikoli po sončnem zahodu in v času lune v raku, škorpijonu in ribi. Takrat je čas za post in meditacijo.

Vaša nutricionistka Tetka Pizda!

Konverzija katolika v protestanta v treh korakih:

1.

SOLA
SCRIPTURA,
MOJ DRAGI KATOLIŠKI
PRIJATELJ.
ZGOLJ ODPRITE
SVOJE SRCE
IN BERITE
BIBLIJO.

AH,
TAK
HERETIČEN
PONOS!

NIHČE SI NE
SME DOVOLITI
SAM RAZLAGATI
BIBLIJE!
MORAMO
UPOŠTEVATI
MAGISTERIUM!

2.

Lesbos, 2016

MORAMO BITI
SOLIDARNI.
VSI SI ZASLUŽIJO
NAŠO POMOČ.

3.

ODJEBI, PAPEŽ.
ZAKAJ BI MORAL POSLUŠATI
TVOJE SRANJE?
JAZ NAJBOLJE VEM, ZA KAJ
PRI KRŠČANSTVU GRE!

